

Bayer Zsolt: A lukácsista értelmiség rábólint

2018 május 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jámbor András, a „megveszett pincepatkány, akinek a közcsatornarendszer eldugulása lehet?séget ad, hogy

el?ugorjon latrinájából és ?rjögve mindent felzabáljon".

Május 8-án, egy hónappal a választás után megalakult az új Országgy?lés. Az ünnepélyes alakuló ülés idejére több ellenzéki csoportosulás tüntetést hirdetett a Parlament elé. Végül már el?z? este megjelent a téren egy nagyjából ötvenf?s „tömeg”, leginkább a ligetvéd?k kemény magja, akik nyilván jól buliztak az éjjel. Ezt onnan lehet tudni, hogy másnap reggel, amikor a rend?rök megjelentek a téren, egyikük ezt a felszólítást intézte társaihoz: „Kérem, hogy aki ivott (...), az most hagyja el a teret. Ricsike, húzzál a p...ba!”

Ezt követ?en néhányan hisztérikus rohangálásba kezdtek, óvodában látunk ilyet, amikor a kiscsoportosok egyfajta tömegpszichózis hatása alatt elkezdik produkálni magukat, szaladgálnak, grimaszolnak, nyelvüket nyújtogatják, nyáluk fröcsög, aztán jön az óvón?, aki szelíd, ám határozott szavakkal rendet teremt. A délel?tt folyamán más típusú, kevésbé pszichedelikus tüntet?k érkeztek, akiket tíz óra után beengedtek a térre. ?k pedig hozták a szokásos formát, ?rjögtek kicsit, ordítottak a rend?rökkel, akik megakadályozták, hogy bemenjenek az Országházba.

Ezt majd egyszer külön meg kellene beszélni, mármint hogy ezek tényleg azt hiszik, csak úgy bemehetnek a Parlamentbe, mindjárt a f?lépcs?n, fel a vörös sz?nyegen, útba ejtve a Szent Koronát (amit nyilván dühösen összetörnének, és e tettet másnap a velük érz? értelmiség meg is magyarázná), aztán be az ülésterembe, ahol pedig nem lehet egészen pontosan tudni, mi is történe, szóval ezt majd egyszer meg kellene beszélni.

Ezzel az üvöltözéssel el is telt a délel?tt, majd elkezdtek szállingózni a vendégek, a meghívottak, az ilyen-olyan potentátok, no meg a képvisel?k hazafelé. És ekkor forrósodott fel a leveg?.

Megint jött a tömegpszichózis, és a csürhe ölni akart. E vágtyól hajtvva végül megtaláltak három református papot, akik?l persze nem tudták, kicsodák, csak olyan ölnivalóan néztek ki, egyikükön még Bocskai-ruha is volt, és annak a három szerencsétlen embernek estek neki. A maradék kicsike eszét is elvesztett csürhe tényleg ölni akart, és ha nincsenek ott a rend?rök, ölték volna. Meglincseltek volna a papokat, holttestüket meggyalázták volna, diadalittasan, hersegve dagonyázva a vérben és húsban, elhozva a Parlament elé A legyenek ura legrémesebb jeleneteit, a „de hiszen ezek gyerekek” felmentést, de legalább magyarázatot adó lehet?sége nélkül.

De a velük érz? (lukácsista) értelmiség (értelmiség?) ezt is megmagyarázta volna. Illetve megmagyarázta. Te végezted el ezt a munkát, Jámbor András, imígyen: „Nekem se tetszik a köpködés, ha lehetne, meg nem történtté tenném azt, ami a református egyház vezet?it érte, de a szolidaritásom els?ként sajnos nem tud az ? egyébként valószínűleg tényleg rémiszt? és megalázó tízperces helyzetük felé fordulni els?ként, amikor ezzel szemben tönkretett életek állnak.

Mert most mégiscsak az történik, hogy az Echo TV megmutatja a fogatlan nénit (ahogy 2006-ban a Kossuth téri tüntet?ket mutatták), hogy felkínálja néz?inek a proli ellenséget, hogy beindítsa a valóságshow-k m?ködési mechanizmusát, amely segít, hogy belenyugodj az életedbe, mert láthatod, hogy vannak nálad rondább, idiótább és nyomorultabb emberek is.

Miközben ennek a fogatlan néninek van egy élete, egy története, egy tudása a világról, és ez a fogatlan néni a mi honfitársunk, a mi szomszédunk, aki pontosan ugyanannyi tiszteletet érdemel meg ismeretlenül is, mint bárki más. És akinek az életével pontosan ugyanannyira kéne tör?dnie a mindenkori politikának és médiának, mint a református egyház vezet?jének életével. Abban a pillanatban pedig, amikor a Kossuth téri helyzetr?l a református egyház egyik vezet?je azt az értékelést adja megértés és megbocsátás helyett, hogy a tüntet?k »mintha arra játszottak volna, hogy kiprovokáljanak egy pofont a rend?rökt?l«, akkor én biztosan a csürhével vagyok.”

Minden hazugság és minden igaz ebben a kétségbeejt? szózuhatagban, és minden benne van, amit rólatok tudni kell.

S mit kell tudni rólatok? Leginkább azt, hogy a történelemben ti vagytok az állandó. Ti álltatok ott az emelvény alatt, ahol a guillotine m?ködött, ti álltatok ott, hersegve dagonyázva vérben és húsban, te voltál Jean-Paul Marat, kedves Jámbor András, a „megveszett pincepatkány, akinek a közcsatornarendszer eldugulása lehet?séget ad, hogy el?ugorjon latrinájából és ?rjögve mindent felzabáljon. [...]

Mocskos, megszállott, korcs, vérbajos, és csillapíthatatlan gy?lölet tölti el mindenki ellen, aki mosakszik, épelméj?, és vérbaj nélkül való – jellegzetes képvisel?je egyszerűen a forradalmi söpredéknek, a föld alatti egzisztenciáknak, akik lumpenkocsmákból, omladozó m?helyek sötétjéb?l, erdei rejtkehelyek?l és föld alatti lyukakból bukkannak el?

hirtelen.”¹

Ti voltatok ott az Ipatjev-ház pincéjében Jekatyerinburgban, szemben egy családdal. A Romanov-dinasztia utolsó uralkodója, II. Miklós cár, az ő családja, továbbá két komornájuk, a házi orvosuk és a cár inasa.

„1918. július 17-én a kora hajnali órákban felébresztették a családot, és mindenkit letereltek a pincébe, II. Miklós orvosát, és a személyzet három tagját is. A cári család tagjainak annak ellenére is rossz volt az elérzetük, hogy Jurovskij váltig bizonygatta, csupán fényképfelvételeket fognak róluk készíteni. Viszonylag hosszabb várakozás után Jurovskij vöröskatonákkal tért vissza a pincehelyiségbe. A katonák a vállukról levett puskával fogták körbe a család halálra rémült tagjait.

Jurovskij ekkor egy papírlapról felolvasta a halálos ítéletet, majd rögtön tüzet vezényelt. Mindenki a földre zuhant, és mint utóbb kiderült, a három lány, Anasztázia, Olga és Marija kivételével azonnal életüket veszítették. Jurovskij a kivégzés után utasítást adott a lőporfüsttel megtelt pince ablakainak kinyitására. A beáramló friss levegőtől azonban a három lány magához tért, és sikoltozva felültek. A fűzőjükbe varrt nemesfém tárgyak fogták fel a lövedéket. Jurovskij megijedt, hogy a kiáltás felveri az utcát, ezért emberei puskatussal verték agyon a cár szerencsétlen lányait.

A holttesteket lepedőbe csavarták és a város határában elásták.”²

Valószínűleg Jurovskijnek is volt egy élete, egy története, egy tudása a világról, sőt a három sérült gyereklányt puskatussal agyonverő és feltehetőleg rossz fogazatú vöröskatonának is volt ilyenje, igaz, Jámbor András? Neked tudnod kell, te ott voltál akkor is.

Miképpen ott voltál Cserny József különítményében is, igaz? A Lenin-fiúk között, éjszakai járaton a rettegésbe ájult Budapesten? Ott voltál, amikor ezek a fogatlanok belelőtték a Dunába ifjabb és idősebb Hollán Sándort? Mert elször ti lőttek a Dunába embereket, polgárokat, a nyilasok tettek tanulták ezt, de hát a nyilasok is ti voltatok, és közben mindvégig azzal áltattátok magatokat, hogy nektek van egy életetek, egy történetetek, egy tudásotok a világról, ráadásul a fogatok is rossz.

Ott voltál Szamuely Tibor páncélvonatóján, faluról falura menet, ahol aztán a kicsike fűtéren felhúztátok a fára a papot meg a bírót, igaz, Jámbor András? Talán te írtad Szamuely Tibornak ezt a Győrben elmondott beszédét is:

„A hatalom a kezünkben van. Aki azt akarja, hogy visszatérjen a régi uralom, azt kíméletlenül fel kell akasztani. Az ilyennek bele kell harapni a torkába. A magyarországi proletariátus eddigi győzelme nem került különösebb áldozatokba. Most azonban szükség lesz arra, hogy vér ömöljön. A vértől nem kell félni. A vér – acél: erősíti a szívet, erősíti a proletár öklöt. Hatalmassá fog tenni bennünket a vér. A vér lesz az, mely az igazi kommunvilághoz elvezet minket. Ki fogjuk irtani, ha kell, az egész burzsoáziát!”

Aztán neki is láttatok, ugye, Jámbor András?

Ott voltál, amikor agyonlőtték Tisza Istvánt. Ott álltál a Róheim-villa halljában, szemben a hatalmas, nagy emberrel, és te húztad meg a ravaszt, mert féltél, és mert akkor és ott ismét rádöbentél teljes jelentéktelenségedre, amit nem tudtál soha megbocsátani a világnak. S míg a gróf haldoklott, te belenézted a velencei tükörbe, és megállapítottad, hogy rosszak a fogaid, vagyis teljesen jogos, amit tettél.

De ott voltál Pócsperiben is, és te írtad meg a cikket, amit meg kellett írnod, csak akkor Vásárhelyi Miklós volt a neved: „Vásárhelyi Miklós június 6-án »helyszíni riportban« számol be, mi történt. R riportja címe: Vér tapad a fekete reakció kezéhez. A pócsperai plébános által felizgatott tömeg tüntetésén egy volt horthysta zászlós meggyilkolta Takács Gábor rendőrfővezetőt.

A cikk néhány alcíme: A plébános uszít, sikkaszt, feketézik; Litánia, amely gyilkossággal végződik; Menekülés a felelősségre vonás elől. Vásárhelyi így ajánlja az ÁVO és a »bíróság« kezébe a »bűnösöket«: Felelniök kell bűneikért, és a büntetésnek példamutatónak kell lennie. Mindenkinek lakolnia kell, aki részt vett a gyilkos tüntetésben, de elsősorban a horthysta gyilkosnak, az uszító plébánosnak és azoknak a felbujtóknak, akik felsőbb ösztönzésre a kereszténység védelmének hamis ürügye alatt pusztulásba, vérbe és gyalázatba próbálják sodorni a felemelkedő magyar parasztságot.”

A helyszínről tudósító riportert azután Pócsperieért felelni kell! címmel június 10-én írt vezércikket a Szabad Nép címlapján. Vásárhelyi ott is vért követelt: „A pócsperai véres zendülés nyílt leleplezése az egyház palástja mögö

bújt reakció politikai szándékainak [...] Pócspetri most nyersen és brutálisan megmutatta, hogy ezzel szemben mire törekszik a fekete reakció: az összes ellenforradalmi erők egyesítésére, a volt horthysta tisztek, a népnyzó malmos, a nem igazolt tisztviselők szövetségének vezetésére, a régi rendszer visszaállítására...”³

Vajon túlélte a „népnyzó malmos”, mit gondolsz, Jámbor András? Folytathatnám a históriát, de minek? Nekünk nincs beszélőnivalónk ugyanis. Mert ti megérkeztetek a históriából, rossz foggal meg világképpel, kimentek a térre, és pontosan ott akarjátok folytatni, ahol legutoljára, valamikor 1963-ban, az utolsó '56-os elítélt kivégzésekor abbahagytátok. Én pedig akkor születtem, Jámbor András. S életemben először gondolok valami szimbólumot ebbe a dátumba és azt, hogy utolsó lehetem az ellen fogok küzdeni, hogy ti újra hersegve dagonyázhassatok a vérben és húsban, a rossz fogatokra meg a világnézetekre hivatkozva.

Jegyzetek: ¹ Egon Friedell: Az újkori kultúra története, ² Elter Tamás: Az Ipatyev-ház sötét titkai, ³ Lovas István: Vásárhelyit – aki Mindszentyt szánalmas féregnek nevezte – ismét hősnek mutatták be

Bayer Zsolt - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

